

nájemní za zvýšené nájemné 60.000 Kč, ad b) za dobu od 26. března 1924 do 1. listopadu 1924 (219 dní), ad c) za dobu od 26. března 1924 do 14. února 1925 (325 dní). Poněvadž pak vydražitelce přísluší rozdíl ten jen podle doby splatnosti jednotlivých platebních period činžovních (kvartálů), tedy nikoli celá náhrada najednou hned ode dne příklepu, tož jí budou příslušet také úroky dle §u 152, třetí odstavec ex. ř., pokud se týče fruktilikáty dle §u 77 ex. ř. z každé jednotlivé kvartální náhrady jen ode dne její splatnosti. Nikdy však nemůže vydražitelka žádati náhradu i za další dobu, to jest až do dne, kterého měly nájemní poměry dle smluv nájemních končiti.

Čís. 6152.

Otázku, zda a do jaké výše dědici, přihlásivši se výminečně, ručí po odevzdání pozůstalosti za pozůstalostní dluhy, dlužno k námitce žalovaných dědiců řešiti ve sporu o zaplacení dluhu, nikoliv teprve v řízení exekucním. Po odevzdání pozůstalosti ručí dědici pozůstalostním věřitelům svým vlastním jménem, ovšem, přihlásili-li se výminečně, jen do výše hodnoty pozůstalosti v době jejího odevzdání.

Námitka žalovaných dědiců proti nároku nemanželského dítěte podle §§ 166, 171 obč. zák., že pozůstalost po nemanželském otci byla předlužena a že z ní nezůstalo majetku, dotýká se přímo jsoucnosti zažalovaného vyživovacího závazku. Ustanovením §u 171 obč. zák. stanovena pouze výjimka z pravidla, že práva a závazky ryze osobní a rodinné nepřecházejí na dědice. Vyživovací povinnost přechází tu na dědice pouze potud, pokud by byl nárok odůvodněn proti zůstaviteli.

V případě, že nemanželské otcovství zůstavitele bylo zjištěno a že výživné jest vyměřiti až po jeho úmrtí, může býti jediným podkladem pro určení výživného hodnota pozůstalosti v době odevzdání.

(Rozh. ze dne 25. června 1926, Rv I 406/26.)

K pozůstalosti po Ambroži J-ovi přihlásili se žalovaní výminečně. Po odevzdání pozůstalosti žalovaným domáhal se na nich žalobce, by uznali, že zůstavitel byl nemanželským otcem žalobcovým, a by platili žalobci výživné měsíčních 100 Kč podle poměru svých dědických podílů. Procesní soud první stolice uznal žalované povinnými, by uznali, že zůstavitel jest nemanželským otcem žalobcovým, ohledně placení výživného však žalobu zamítl. Odvolání žalobce vyhověl odvolací soud potud, že uznal žalované podle poměru jich dědických podílů povinnými platiti žalobci výživné měsíčních 100 Kč pod exekuci do pozůstalostního jmění. Nejvyšší soud k dovolání žalovaných zrušil rozsudek odvolacího soudu a uložil mu, by po dalším jednání znovu ve věci rozhodl.

D ů v o d y:

Žalovaní bránili se proti žalobnímu nároku ve sporu námitkou, že pozůstalost po Ambroži J-ovi, která jim jako dědicům výminečně se přihlásivším byla právoplatně odevzdána, — byla předlužena a že nezůstalo z ní majetku, z něhož by žalobní nárok mohl býti uspokojen. První

soud, zjistiv z pozůstalostních spisů, že pozůstalost zemřelého nemanželského otce byla předlužena, zamítl žalobní prosbu, pokud se domáhá placení výživného, z důvodu, že žalovaní jako dědicové přihlásivší se výminečně s výhradou inventáře, ručí podle §u 802 obč. zák. za pozůstalostní dluhy jen do výše hodnoty pozůstalosti, a že není tu majetku, z něhož by výživné mohlo býti placeno. Odvolací soud vyhověl žalobě i pokud jde o požadované vyživovací příspěvky, a v důvodech napadeného rozsudku uvádí, že o otázce postačitelnosti pozůstalostního jmění k uspokojení žalobního nároku nelze rozhodovati v tomto sporném řízení, nýbrž až v řízení exekučním. Jest ovšem správné, že se o jsoucnosti a výši zažalovaného nároku ve sporu rozhoduje bez ohledu na to, zda jde tu o nějaký majetek, z něhož nárok může dojiti uspokojení, což přichází v úvahu teprve v exekučním řízení. Než o to zde nejde, nýbrž o otázku, zda a do jaké výše dědicové, přihlásivší se výminečně, po odevzdání pozůstalosti ručí za pozůstalostní dluhy a tuto otázku dlužno k námitce žalovaných dědiců řešiti ve sporu o zaplacení dluhu, nikoliv teprve v řízení exekučním, jak tento nejvyšší soud již vyslovil a podrobně odůvodnil ve svém rozhodnutí čís. 4925 sb. n. s. Při tom nelze ovšem, jak to učinil odvolací soud, ve výroku rozsudečném, dobývání nároků pozůstalostních věřitelů omeziti na jmění pozůstalostní, neboť odevzdáním přechází pozůstalost do jmění dědicova a od té doby ručí dědic pozůstalostním věřitelům již svým vlastním jměním, ovšem jen do výše hodnoty pozůstalosti v době jejího odevzdání. Než odvolací soud úplně přehlíží, že význam námítky žalovaných, že pozůstalost po zemřelém nemanželském otci byla předlužena a že z ní nezůstalo majetku, není vyčerpán tím, že se o ní uvažuje jen s hlediska ručení žalovaných jako dědiců, nýbrž že tato námitka se přímo dotýká jsoucnosti zažalovaného vyživovacího závazku. Právě-li totiž § 171 prvý odstavec obč. zák., že povinnost, vyživovati a zaopatřiti nemanželské děti, přechází jako jiný dluh (*gleich einer anderen Schuld*) na otcovy dědice, má tím v první řadě pouze býti řečeno, že zde platí výjimka z pravidla, dle něhož práva a závazky ryze osobní a rodinné, tedy zejména též závazky vyživovací nepřecházejí na dědice (§§ 531, 1448 obč. zák.). Ustanovením prvního odstavce §u 171 obč. zák. je tedy vyživovací povinnost nemanželského otce co do děditelnosti výslovně na roveň postavena jiným, t. j. majetkoprávním závazkům, které pravidelně přecházejí na dědice. Tím se však nic nemění na povaze tohoto závazku a zejména platí i pro tento případ předpis §u 166 obč. zák., jen že úmrtím zavázaného odpadly ostatní okolnosti, jež jinak jsou spolurozhodujícími pro určení rozsahu vyživovací povinnosti, zejména výdělková schopnost nemanželského otce, takže v tomto případě, kde otcovství bylo zjištěno a výživné jest vyměřiti až po úmrtí otcově, jediným podkladem pro určení výživného může býti pozůstalé jmění. Vyživovací povinnost přechází na dědice nemanželského otce jen potud, pokud by nárok byl odůvodněn proti otci. Z toho plyne, že, aby vyživovací nárok nemanželského dítěte podle §u 171 prvý odstavec obč. zák. proti dědicům s úspěchem mohl býti uplatňován, musí tu především býti aktivní pozůstalost, a že majetkové a jiné poměry dědiců zde vůbec nepřicházejí v úvahu. Rozhodnou jest i tu hodnota pozůstalosti v době jejího odevzdání. Tuto hod-

notu nutno spolehlivě zjistiti, by o žalobním nároku bezpečně mohlo býti rozhodnuto, obzvláště, když mezi stranami nebylo nesporno, že hodnota pozůstalosti se od doby smrti zůstavitelovy (t. j. hodnota inventární) do dne odevzdání pozůstalosti nezměnila, pokud se týče, že pozůstalost neměla již při inventuře jiné hodnoty, t. j. že cena dle inventury odpovídá skutečnosti. Ježto odvolací soud vycházejí z mylného právního názoru (čís. 4. Šu 503 c. ř. s.) touto stránkou věci se vůbec nezabýval a důsledkem toho nevyřídil odvolání, pokud jím žalovaní napadali skutkové zjištění soudu první stolice, že pozůstalost byla předlužena, nezbylo než dovolání vyhověti, napadený rozsudek zrušiti a uložiti odvolacímu soudu, by po dalším jednání ve věci znovu rozhodl.

Čís. 6153.

Závodní výbory (zákon ze dne 12. srpna 1921, čís. 330 sb. z. a n.).
Pro žalobu zaměstnavatele na závodní výbor, by byl zrušen nálezhodčí komise, jímž bylo propuštění zaměstnance prohlášeno bezúčinným, nemá závodní výbor způsobilosti ku sporu.

(Rozh. ze dne 28. června 1926, R I 453/26.)

Žalobu podnikatele proti závodnímu výboru, by rozhodnutí rozhodčí komise pro závodní výbory ohledně propuštění Emilie P-ové bylo zrušeno jako protizákonné, procesní soud první stolice odmítl, vyhověv námitce věcné nepřislušnosti. Rekursní soud zrušil napadené usnesení i s předchozím řízením jako zmatečné a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, dále ve věci jednal a znovu rozhodl, maje za to, že závodní výbor nebyl řádně ve sporu zastoupen.

Nejvyšší soud potvrdil usnesení rekursního soudu, pokud jím bylo zrušeno usnesení prvního soudu, jinak však je v ten rozum změnil, že odmítl žalobu pro nezpůsobilost závodního výboru k projednávánému sporu.

Důvody:

První soud odepřel v důvodech svého rozhodnutí žalované závodní radě povahu právnické osoby a proto i procesní způsobilost, ale neodvodil ze svého názoru nutné důsledky, pustiv se proti předpisům §§ 6 a 7 c. ř. s., že jest k nedostatku procesní způsobilosti přihlížeti v každém období sporu z úřední povinnosti, a nelze-li ho odstraniti, musí cele tímto nedostatkem postižené řízení býti prohlášeno zmatečným, do sporného jednání a odmítl žalobu z jiného důvodu, totiž pro předmětnou nepřislušnost okresního soudu. Rekursní soud zrušil sice jeho usnesení i s předcházejícím řízením jako zmatečné, nikoliv však proto, že by závodní výbor byl způsobilým k tomuto sporu, nýbrž, poněvadž nebyl ve sporu zastoupen. Námitku, že závodní výbor není právnickou osobou a nemá procesní způsobilost, vyřídil rekursní soud pouhým poukazem na to, že zákon o závodních radách ze dne 12. srpna 1921, čís. 330 sb. z. a n. přiznává v §u 3 písm. c) závodním výborům způsobilost k ujednávání kolektivních smluv, v §u 3 písm. d) způsobilost k jednáním, v §u 3 písm. e) právo dovolávat se zakročení úřadů, v §u 3 písm. g) právo žalovati u rozhodčí komise a v §u 24 právo na vybírání příspěvků k ú-